

ΤΣΕΧΙΑ

Παράταση στη λιτότητα

Σε διάλυση οδηγήθηκε πριν από μερικές εβδομάδες και ο κεντροδεξιός κυβερνητικός συνασπισμός της Τσεχίας υπό τον πρωθυπουργό Πετρ Νέτσας. Επισήμως, αιτία της κατάρρευσης θεωρήθηκε ένα σκάνδαλο που έπληξε το μικρότερο από τα τρία κόμματα του κυβερνητικού συνασπισμού. Ωστόσο, πέρα από τα σκάνδαλα, είναι γεγονός πως η πολιτική λιτότητας που ακολουθεί η κυβέρνηση (περικοπές δαπανών ύψους 2,2 δισ. ευρώ για το 2013) έχει προκαλέσει κλίμα εντονότατης λαϊκής δυσαρέσκειας. Να σημειωθεί πως ο Νέτσας τελικώς επιβίωσε λαμβάνοντας ψήφο εμπιστοσύνης. Ως εκ τούτου, η λιτότητα συνεχίζεται.

ΟΛΛΑΝΔΙΑ

Εβγαλε μόνι τα μάτια της

Θιασώτρια της σκληρής λιτότητας και της ακόμη σκληρότερης δημοσιονομικής πειθαρχίας, η Ολλανδία πήρε το δάχτυλό της (αυτό που δεν έχανε ευκαιρία να κουνάει σε βάρος της «απειθαρχής» Ελλάδας) και έβγαλε το μάτι της. Η κεντροδεξιά κυβέρνηση μειοψηφίας του Μαρκ Ρούτε κατέρρευσε στις 23 Απριλίου, έπειτα από ενάμιση χρόνο στην εξουσία, ακριβώς επειδή δεν κατάφερε να πιάσει τους σκληρούς στόχους του νέου Δημοσιονομικού Συμφώνου που η ίδια επέβαλε ως σύμμαχος της Γερμανίας. Είχαν προηγηθεί μήνες διαπραγματεύσεων ανάμεσα στα κυβερνητικά κόμματα τα οποία δεν μπόρεσαν να συμφωνήσουν για μέτρα λιτότητας ύψους 14-16 δισ. ευρώ (όλα κατέρρευσαν όταν αποχώρησε ο ακροδεξιός Γκέερτ Βίλντερς). Στην πορεία, η - υπερεσιακή πλέον - κυβέρνηση κατέληξε σε μια εύθραυστη συμφωνία για τις περικοπές στον προϋπολογισμό του 2013. Ωστόσο, ο τελικός προϋπο-

λογισμός προβλέπεται να παρουσιαστεί μετά τις επερχόμενες πρόωρες εκλογές της 12ης Σεπτεμβρίου.

ΡΟΥΜΑΝΙΑ
Αντεξε μόλις δύομισι μήνες

Χειρότερα κι από φύλλο στον άνεμο της κρίσης, η κυβέρνηση της Ρουμανίας πέφτει προτού καλά καλά προλάβει να συσταθεί, πληρώνοντας ακριβά το τίμημα για τα μέτρα λιτότητας που προσπαθεί να επιβάλει. Για του λόγου το αληθές, η κεντροδεξιά κυβέρνηση του πρωθυπουργού Μιχάι Ραζβάν Ουγκουρεάνου κατέρρευσε προ ημερών (έπειτα από πρόταση μομφής της αντιπολίτευσης), αφού πρώτα συμπλήρωσε μόλις... δύομισι μήνες στην εξουσία. Να σημειωθεί πως

ο Ουγκουρεάνου είχε αναλάβει τα νηπία της χώρας μετά την επίσης πρόωρη παραίτηση του κεντροδεξιού Εμίλ Μποκ. Όσο για τον νέο πρωθυπουργό, αυτός είναι ο 39χρονος κεντροαριστερός Βίκτορ Πόντα, ο οποίος ξεκίνησε τη θητεία του υποσχόμενος... αυξήσεις μισθών.

ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ
Η νέα κυβέρνηση πήρε ακόμα πιο σκληρά μέτρα

Όσο κι αν προσπάθησε, η Πορτογαλία δεν κατάφερε να γλιτώσει, με αποτέλεσμα τον Απρίλιο του 2011 αυτή να γίνει η τρίτη χώρα της Ευρωζώνης που υπάγεται σε καθεστώς διάσωσης. Νωρίτερα (τέλη Μαρτίου), ο Σοσιαλιστής Ζοζέ Σόκρατες (πρωθυπουργός από το

2005) είχε παραιτηθεί όταν το Κοινοβούλιο απέρριψε το πακέτο των μέτρων λιτότητας που αυτός έδινε μάχη να περάσει. Ακολούθησαν εκλογές τον Ιούνιο στις οποίες οι Σοσιαλιστές κατατροπώθηκαν (έπεσαν κάτω από το 29%, σημειώνοντας τη χειρότερη επίδοσή τους από το 1991 και μετά). Νικητής ανακηρύχθηκε (με ποσοστό 38,7%) ο κεντροδεξιός Πέντρος Πάσους Κοέλιου, ένας άνθρωπος των αγορών ο οποίος έμελλε να λάβει μέτρα πολύ χειρότερα από αυτά που ανέτρεψαν τον Σοσιαλιστή προκατόχό του.

ΙΣΠΑΝΙΑ
Αλλαγή σκηνικού έπειτα από 8 χρόνια

Πρωταθλήτρια στην ανεργία, βαριά τραυματισμένη

από την κρίση στην αγορά ακινήτων και αντιμέτωπη με την ύφεση, η Ισπανία άλλαξε κυβέρνηση τον Νοέμβριο του 2011, καθώς έμπαινε στον δρόμο της σκληρής λιτότητας με την ελπίδα πως αυτός θα την οδηγούσε κάπου καλύτερα. Το κεντροδεξιό Λαϊκό Κόμμα του Μαριάνο Ραχόι συνέτριψε τους Σοσιαλιστές του Θαπατέρο (κυβερνούσαν από το 2004). Ωστόσο, τα προβλήματα για την τέταρτη μεγαλύτερη οικονομία της Ευρωζώνης έμελλε να γιγαντωθούν. Η ανεργία συνέχισε να αυξάνεται, η οικονομία συνέχισε να φλερτάρει με την ύφεση και οι δημοσιονομικοί στόχοι δεν επετεύχθησαν. Κι όλα αυτά ενώ η κυβέρνηση Ραχόι έχει ήδη ανακοινώσει περικοπές συνολικού ύψους 37 δισ. ευρώ.

ΑΛΛΕΣ ΧΩΡΕΣ

Τις παρέσυρε το... ποτάμι του Νότου

Οι ευρωπαϊκές οικονομικές αναταράξεις των τελευταίων δύο ετών έμελλε να φέρουν ανακατατάξεις και σε χώρες οι οποίες, στο εσωτερικό τους, δεν βιώνουν τον εφιάλτη της σκληρής λιτότητας, τουλάχιστον όχι στον βαθμό που τον βιώνει ο Νότος.

Ενδεικτικά, στις εκλογές του περασμένου Σεπτεμβρίου στη Δανία, οι Σοσιαλδημοκράτες της Χέλε Τόρνινγκ-Σμιτ επέτυχαν νίκη ως επικεφαλής ενός συνασπισμού κεντροαριστερών κομμάτων και επέστρεψαν στην εξουσία εκτοπίζοντας την κεντροδεξιά κυβέρνηση Ράσμουσεν.

Αντιθέτως, στη Φινλανδία, η εκλογική πλάστιγγα έγειρε προς τα ακροδεξιά καθώς, στις εκλογές του Απριλίου του 2011, οι ευρωσκεπτικιστές Αληθινοί Φινλανδοί του Τίμο Σόνι ανακηρύχθηκαν τρίτη δύναμη τετραπλασιάζοντας το ποσοστό τους.

Στη Σλοβενία, οι πρόωρες βουλευτικές του περασμένου Δεκεμβρίου (ήταν προγραμματισμένες για το 2012) έφεραν ανακατατάξεις στην εξουσία, με τους Σοσιαλδημοκράτες του Μπόρουτ Πάχορ (ο οποίος κατέρρευσε έπειτα από πρόταση μομφής) να αντικαθίστανται από έναν κεντροδεξιό συνασπισμό πέντε κομμάτων υπό τον Γιάνες Γιάνσα.

Κλυδωνισμοί και στη Σλοβακία όπου ο κεντροδεξιός κυβερνητικός συνασπισμός της Ιβέτα Ραντισόβα κατέρρευσε έπειτα από πρόταση μομφής (Οκτώβριος 2011) στον απόηχο σκανδάλων αλλά και διαφωνιών για το EFSF (μέρος του πολιτικού κόσμου αρνιόταν να επικυρώσει τον ενισχυμένο ρόλο του EFSF). Ακολούθησαν εκλογές (Μάρτιος 2012) μέσα από τις οποίες ανήλθε στην εξουσία ο Σοσιαλδημοκράτης Ρόμπερτ Φίκο.